

af Domstolen, er det ogsaa for den anden. Det er Nævningeinstitutionens bærende Tanke, som man ikke kan angribe uden at undergrave Institutionen: at de to Elementer er retligt ligestillede.

Nævningernes Kendelse i den sidste københavnske Barnemordssag er et flagrant Overgreb. Den er et Overgreb paa Dommere Omraade, thi han alene har at udmaale Straffen efter Loven, som den er. Den er et Overgreb paa Lovgivningsmagtens Omraade, thi den alene afgør, om Loven er for streng eller for mild i sin Regel. Og den er et Overgreb over for Administrationen, som alene afgør, om der i det enkelte Tilfælde er Omstændigheder, som taler for at mildne Lovens Regel.

Nu ser jeg meget vel, at Lovens Krav om, at Nævningerne under deres Afgørelse intet har at gøre med Strafudmaalingen, kan stille meget store Krav til dem. Men det er nu en Gang Lovens Krav, og det er med god Grund, at Spørgsmaalet om Strafudmaalingen holdes ude fra Nævningerne. Goos siger derom et Sted, at „den Opgave, som de moderne Straffeloves vide Strafferammer stiller Dommeren, kan kun løses paa retfærdig Maade ved en stadig Sammenigning mellem de forskellige Straffebud og de konkrete Straffetilfælde. Retfærdighed i Strafudmaalingen er Ligelighed eller Forholdsmæssighed i de forskellige Tilfældes Bedømmelse“; og det, som denne Nævningekendelses Forsvarere ikke i tilstrækkelig Grad gør sig klart, er, hvilken Ulighed for Loven denne Kendelse skaber.

Man har jo i Lovsamlingerne spredt ind mellem Nævningekendelser Domme, afsagte af juridiske Dommere i Sager, der ikke har været tilstrækkelig alvorlige til at komme for Nævningeting, og i disse Sager maa den juridiske Dommer ifølge Loven og ifølge sin Overbevisning straffe Kvinder for uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel eller for uagtsomt Drab med Straffe som f. Eks. 2 Maaneders eller 4 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og Dommeren maa da sige til sig selv: I Morgen skal du gaa hen til et Nævningeting, hvor en Kvinde, der har gjort sig skyldig i den langt alvorligere Forbrydelse: med Forsæt at myrde et Barn, efter al Sandsynlighed, hvis dette føres til Praxis, vil blive frikendt. Den Mand, der ikke kan se, at dette er undertravende for Retsbevidstheden og Retsnødvendelsen i et Land, har efter min Mening ikke tænkt disse Spørgsmaal til Bunds.

Man kan nu spørge om Konsekvensen af det, jeg her har udviklet, da ikke var

den, at man burde afskaffe Nævningeinstitutionen. Dertil vil jeg svare, at hvis jeg i dette Øjeblik stod med disse Erfaringer og skulde afgøre, om vi skulde indføre Nævningeinstitutionen i dansk Ret eller ikke, vilde jeg svare: Nej. Men nu har vi jo denne Institution, den er lovlig, den er et Led i vor Retspleje, og den bør, som jeg før sagde det, have fair play. Det er efter min Mening endnu for tidligt at fælde en afgørende Dom. Men jeg anser det for afgjort nødvendigt, at man fra alle Sider stræber hen imod det bedst mulige Resultat indenfor Lovens Rammer, og det anser jeg ikke mindst for nødvendigt for dem, der ønsker denne Institution bevaret ud i Fremtiden. For mange Overgreb af den sidstnævnte Art taaler Institutionen ikke, selv om det sker i aldrig saa god Tro fra Nævningernes Side, hvad jeg aldeles ikke betvivler har været Tilfældet.

I øvrigt skal jeg villigt erkende, at der blandt vore Dommere er Folk, som ikke fuldt ud har vist sig at svare til de store Krav, som Indførelsen af Offentligheden stiller til en Dommer. Der er et gammelt Ord, der siger, at ingen er en stor Mand for sin Kammertjener. Det rummer den umiskendelige Sandhed, at naar man gaar op ad en Mand Dag ud og Dag ind og iagttaget ham i alle hans smaa og store Øjeblikke, forsvinder maaske noget af Størheden. Det gælder utvivlsomt ogsaa for Dommerne, naar Offentligheden har Adgang til at følge dem Dag ud og Dag ind, har Adgang til f. Eks. at forbauses over, at en Dommer finder det passende at ryge Cigar i Retten eller den Slags Ting.

Jeg vil her gerne berøre Spørgsmaalet om vore Dommers Uddannelse. Jeg tror, at adskillige af de Tilfælde, som man har undret sig over, skyldes unge Dommere, som man i Almindelighed faar frem paa den Maade, at man konstituerer Folk, som ikke har nogen som helst praktisk Uddannelse til Dommerhverv. Disse bliver pludselig beklædt med den store Værdighed og Myndighed, som en Dommer har, og det er da forstaaeligt og undskyldeligt, om de ikke straks finder den rette Optræden. Jeg er ganske enig i den Beklagelse, som man saa ofte hører, at Dommeren optræder overfor de tiltalte og sigtede paa en Maade, som han ikke vilde optræde paa overfor en Mand, som han traf udenfor Retten. Jeg mener, det er et Krav, som man efter den moderne Retsplejes Grundsætninger maa stille til en Dommer, og det bør han respektere. Jeg mener ogsaa, at en Dommer bør afholde sig fra disse moralske Fordømmelser, som man